

Innymi słowy

Plan promowania chrześcijańskiej jedności

Thomas Campbell

1809

I Społeczność Chrystusowa na ziemi jest jedna. Jedna w swej istocie, Bożym zamyśle i w swej naturze. Należą do niej wszyscy, w każdym miejscu, którzy wyznają swoją wiarę w Chrystusa i poddali się Jego panowaniu, którzy potwierdzają to poddanie swoją postawą i działaniem. Tworzą ją takie właśnie osoby i nikt więcej, gdyż nikogo innego nie można szczerze i uczciwie nazwać chrześcijaninem.

II Chociaż wspólnota chrześcijan na ziemi musi koniecznie istnieć jako poszczególne i odrębne zgromadzenia, terytorialnie od siebie oddalone, jednak nie powinno być między nimi żadnych schizm, żadnych podziałów w sercu i w umyśle. Powinni przyjmować jedni drugich, tak jak Jezus Chrystus ich przyjął, dla Bożej chwały. Z tego względu powinni postępować według tych samych standardów, które również będą determinować to, co myśłą i mówią.

III Aby to osiągnąć, nie należy wymagać od chrześcijan przestrzegania żadnych artykułów wiary czy warunków przynależności do wspólnoty, a jedynie tego, czego wyraźnie naucza i co nakazuje Słowo Boże. Nie należy niczego, ani w statutach, ani w praktyce, uznawać za nakazane przez Boga, jeśli w sposób oczywisty nie wynika to z autorytetu Pana Jezusa Chrystusa i Jego apostołów w społeczności chrześcijan pierwszego wieku, zarówno w postaci warunków, jak i zaakceptowanego precedensu.

IV Pisma Starego i Nowego Przymierza są niepodzielnie powiązane, będąc jednym doskonałym i całkowitym objawieniem Bożej woli.

Z tego powodu są one nieodzowne dla zbawienia i dojrzałości Bożego ludu. Jednakże Pisma Starego Przymierza zostały napisane ze względu na specyficzne potrzeby narodu izraelskiego, zanim pojawił się Mesjasz. Teraz, gdy Mesjasz już przyszedł, pisma Nowego Przymierza są doskonałym ustanowieniem wyznania wiary, dyscypliny i zarządzania wspólnotą Nowego Przymierza.

V Ze względu na respekt dla nakazów i rozporządzeń naszego Pana Jezusa Chrystusa, przy których Biblia zachowuje milczenie w kwestii czasu czy sposobu wykonania, żaden ludzki autorytet czy władza nie ma prawa ingerować, by wypełniać luki, wprowadzając przepisy dla Chrystusowej wspólnoty. W takich przypadkach nie można wymagać niczego więcej niż tylko przestrzegania nakazów i rozporządzeń w sposób, który wynika z deklarowanego i oczywistego celu danej wspólnoty. Tym bardziej nie wolno jakiegokolwiek ludzkiej władzy wprowadzać nowe nakazy czy rozporządzenia, których nie nałożył na nich Pan Jezus Chrystus. Do wiary i nabożeństwa nie należy wprowadzać niczego, co nie jest tak stare jak Biblia.

VI Rzetelne konkluzje i wnioski z Pisma można faktycznie nazywać nauką Bożego Słowa. Nie są one jednak formalnie wiążące dla żadnego z uczniów Chrystusa, który nie dostrzega związku pomiędzy biblijną przesłanką a wysnutym wnioskiem, bo jego wiara musi bazować nie na mądrości ludzkiej, lecz na mocy i wiarygodności Boga. Dlatego żaden z takich wniosków nie może stanowić warunku członkostwa, choć może być przydatnym elementem dojrzałości.

VII Doktrynalne twierdzenia, określające system Bożych prawd, oraz opozycyjne świadectwa w przewycięzaniu błędów są w najwyższym stopniu przydatne i im pełniej oraz dobitniej są wyrażane, tym lepiej. Jednakże, ponieważ w dużej mierze pozostają efektem ludzkiego rozumowania i siłą rzeczy zawierają wiele prawd powstałych w drodze dedukcji, nie powinny stanowić warunku chrześcijańskiej wspólnoty. W przeciwnym razie musielibyśmy bowiem założyć, że nikt nie może należeć do wspólnoty Chrystusowej poza tymi, którzy mają bardzo jasne i zdecydowane osądy oraz osiągnęli wysoki poziom wiedzy doktrynalnej. A przecież wspólnota Chrystusowa – co było od początku i zawsze będzie – składa się z małych dzieci, ludzi młodych i również ojców.

VIII Nie jest konieczne, żeby ludzie mieli szczegółową wiedzę czy jasne zrozumienie wszystkich objawionych przez Boga prawd, aby móc przynależeć do społeczności chrześcijan. Nie powinno się też nigdy wymagać od nich wyznania wiary, wykraczającego poza ich wiedzę. Wystarczy, by wiedzieli, że Jezus jest Chrystusem, Synem Boga, że umarł za nasze grzechy, że został pogrzebany, że powstał z martwych trzeciego dnia i był widziany przez świadków. To cała wiedza, niezbędna by zakwalifikować ich do wspólnoty, biorąc pod uwagę, że na podstawie tej wiedzy, chcą poddać swoje życie Chrystusowi.

IX Wszyscy, którzy na podstawie takiej wiary poddali się Chrystusowi, którzy prawdziwość swojego wyznania demonstrują swoją codzienną postawą i postępowaniem, powinni uważać siebie nawzajem za drogocennych świętych Boga i powinni kochać się wzajemnie jak bracia, dzieci tej samej rodziny i wspólnego Ojca, świątynia tego samego Ducha, członkowie tego samego ciała, wykupieni za tę samą cenę i spadkobiercy tego samego dziedzictwa. Tych, których Bóg tak razem złączył, żaden człowiek nie powinien ośmielać się rozdzielać.

X Podziały wśród uczniów Chrystusa są haniebnym złem, naładowanym wieloma zagrożeniami. Są przeciwne Chrystusowi, gdyż niszczą widoczną jedność ciała Chrystusa, jak gdyby był On podzielony przeciwko samemu sobie, wyłączając i ekskomunikując część siebie samego. Podziały są przeciwne Pismu Świętemu, gdyż zostały stanowczo zakazane przez jego suwerenny autorytet i są jawnym pogwałce-

niem jego wyraźnego polecenia. Są też przeciwne naturze, gdyż pobudzają do sztydzenia, nienawiści i sprzeciwiania się sobie nawzajem tych, którzy są związani najwyższą i najbardziej wzniosłą powinnością wzajemnego miłowania się jak bracia, tak jak Chrystus ich umiłował. Jednym słowem, podziały owocuują zamętem i wszelkim złem.

XI Bezpośrednie, oczywiste i powszechnie znane powody wszelkich podziałów i zepsucia, które kiedykolwiek miały miejsce w Bożej wspólnocie, w niektórych przypadkach były skutkiem częściowego zaniedbania wyraźnie objawionej Bożej woli; albo – w innych przypadkach – wynikały z przypisywania sobie prawa do ustanawiania – poprzez statuty, wyznania wiary oraz liturgię – ludzkich opinii i pomysłów jako warunków wspólnoty.

XII Jedynie cztery rzeczy są niezbędne dla najwyższego stanu perfekcji i czystości wspólnoty Chrystusa na ziemi: (1) Do wspólnoty należy przyjmować tylko tych, którzy spełniają wyraźne biblijne warunki zbawienia. (2) We wspólnocie nie powinien pozostawać nikt, kto swoją postawą i postępowaniem nie potwierdza już swojej wiary. (3) Liderzy, o właściwych i biblijnych kwalifikacjach, nie mogą wymagać niczego więcej niż zasad wiary i świętości, wyraźnie objawionych i nakazanych przez Słowo Boże. (4) Przywódcy mają zachowywać wszystkie Boże nakazy, wynikające ze wzoru pierwotnej wspólnoty świętych, opisanej w Biblii, bez jakichkolwiek dodatków ludzkich opinii i pomysłów.

XIII Jeśli występują jakiegokolwiek okolicznościowe wymogi, niezbędne dla przestrzegania Bożych nakazów, nie znajdujące wyraźnego oparcia na kartach Bożego Słowa, można je przyjąć jedynie jako absolutną konieczność w danej sytuacji, wyłącznie z zastrzeżeniem, iż są ustanowionym przez człowieka środkiem doraźnym, bez przypisywania im uświęconego pochodzenia, aby żadne kolejne zmiany lub różnice w ich przestrzeganiu nie prowadziły do sporów czy podziałów we wspólnocie. ■

Powyższy tekst jest fragmentem z: „The Stone-Campbell Movement”, *One Body*, zima 1988. Zawiera trzynastą propozycję Tomasza Campbella z jego „Deklaracji i wyzwania” z 1809 roku, w wydaniu poprawionym przez C. Ermala Allena. Opracowanie zachowuje pierwotny zamysł autora, z uwzględnieniem późniejszych zmiany w jego pojmowaniu Bożego planu zbawienia. Przedruk z: *One Body*, Winter 2009. Wykorzystano za pozwoleniem. Tłumaczenie z ang. Sławomir Ryżyk. Opracowanie N.H.